

všechno je jenom dvakrát

michal
přibáň

host

první kapitola

1

Je čtvrtek, dvacátého třetího června dva tisíce pět.

Počkám, až autobus zastaví, do kapes nastrkám vše, co po mně zůstalo na sedadle, a vystoupím.

Pak se rozhlédnu a nadechnu.

Stromy, řeka.

Auta, autobusy.

Ten vzduch znám.

Jsem tu správně.

2

Mnoha kouzlům toho vždy napjatě očekávaného dne jsem sice dávno odvykl, ovšem některá jsem si zase snadno a rychle vybavil. Třeba právě cestování autobusem. Tenkrát to jinak nešlo: naši auto neměli, a i když jsem si už skoro dospělý párkrát přisedl do Vojtova prvního trabanta, vzpomínky na šestihodinovou cestu autobusem ze Závětrí do Lhotky se všemi zastávkami

a nádražími mám zřejmě navždy pod kůží. Proto jsem ani moc dlouho nepřemýšlel, jestli k povaze dnešní akce patří autobus opravdu nevyhnutelně. Patří.

Leccos se však od mých dětských let změnilo. Cesta trvala jen pět hodin a deset minut (žijeme rychleji). Přestávka ve Svitavách po osmdesáti minutách jízdy byla zrušena. Přestávka v Hradci zůstala zachována, ale pánské záchody v nádražní hale si během času vyměnily místo s dámskými (žijeme dobu, kdy nic není na svém místě). Zrušen byl staletý dřevěný most přes Labe u Dvora Králové (‘Ten už se příští rok nutně musí propadnout,’ říkával táta, kdykoli jsme ho na zpáteční cestě zdolali); zmizel beze stopy a byl nahrazen betonem bez poezie. Ale přežije-li sto let a přežije-li jako jediný, možná se sem to ztracené kouzlo vrátí, říkám si.

Poslední kilometry před Lhotkou už všichni neklidně poposedáváme. Před každou zatáčkou se nejméně jeden z nás zeptá, jestli už je to ta poslední, a ačkoli všechny maminky vrtí hlavou, uvěříme jim až v příští zatáčce. Někteří vstáváme ze sedadel, nemůžeme *dosedět*, a rychle si balíme miniaturní batůžky. Na nádraží už totiž určitě čeká gazík, ten náš, v něm sedí Franta, a jakmile autobus zastaví, Franta vystoupí, jednoho po druhém nás přivítá a potom naloží všechny kufry, batohy a někdy také dědečky a babičky, kteří na chatu jezdí, protože ještě žijí.

Jenže dnes už dědečci a babičky nežijí, ostatně i rodiče nám pomalu odcházejí, a ten gaz tu taky nestojí. Frantu odnesl čas, ovšemže by mě zajímalo kam, ale nikdy jsem se to nepokusil zjistit. Nestojí tu žádný gaz a žádný z mých spolucestujících se také žádného nedožaduje. Stojí tu taxík, ale ani o něj nemá nikdo zájem. Přijelo nás pár a všichni docela nalahko. Krosnu vezu jediný.

Táta vytahuje z útrob autobusu jeden kufr za druhým, Franta neznatelně kroutí hlavou, ale naši to nevidí, loví další kufry, já klidně pojedu dvakrát, říká Franta, do gazu se kromě něj už nikdo živý nevejde, musíme ty tři nebo dva kilometry odšlapat pěšky, tři po nové panelové silnici pro snoby, anebo dva

po staré lesní cestě, strmé, ale kratší, strmé, ale krásné. Jsme smutní, protože nikdo z nás se gazem běžně nevozí, ale taky jsme veselí, protože víme, že nás po cestě rodiče nebudou zdržovat, a že tedy jako první vpadneme do pokojů, které jsou nám protentokrát přiděleny. První zjistíme, jestli přijeli nějakí sympatičtí Pražáci, první zjistíme, co je dnes k obědu, první se nadechneme Karlovy boudy.

„Jednou tady bude jezdit lanovka,“ uklidňuje mě maminka, protože si myslí, že se na ten výstup netěším.

„Až v celou,“ říká neochotně lanovkář. Stojím na dolní stanici sám, pochopitelně, vždyť je teprve čtvrt pryč. Jsem trochu neklidný, protože nevím, jestli mě na Karlovce ubytují už dnes, když celá akce začíná až zítra. A taky bych se měl někde naobědvat. Na chatě se pro neubytované nevařilo, pokud si vzpomínám, ale zrovna mě snad přece z Karlovy boudy nikdo nevyhodí. Krosna na zádech není tak těžká, a protože ani tehdy zde žádná lanovka nejezdila, obejdu se i tentokrát.

Procházím horským městečkem, obhlížím nové objekty a firemní štíty, z umakartové cukrárny je směnárna, ale mají zavřeno, a to zřejmě docela dlouho, protože okna už nějaký čas nikdo neumyl. Na obchodním domě Budoucnost je napsáno Hotel Diplomat, což mě trochu mrzí, ale zase je to mnohem lepší, než když zde toho léta, kdy jsem tu byl naposled, visela bizarní cedule *Vietnamská provozovna*. Na Dolské boudě, kam jsme kdysi proti maminčině vůli chodili s tátou a bráchou na párek a na džus, visí billboard s nahatou holkou, která nás zve na striptýz každou druhou neděli. Dívka je ovšem na můj vkus příliš hubená a striptýz drahý, navíc je dnes čtvrtek, a ne neděle, krosna už se mi taky nezdá tak lehká jako před chvílí, stojím na rozcestí a zavrhuji cestu pro snoby a mastňáky, volím cestu pro nedočkavé děti. Připadá mi sice poněkud zarostlejší než kdysi, ale když si dám pozor na větve v očích, vejdu se i s krosnou. Je to ta vůně, poznávám ji, vůně jehličí, kterou cítím jen tady, kombinovaná s vůní borůvky a s vůní popelnic za Tabulovými boudami, které tuhle strmou cestu púlí. Příští vůní bude Karlovka.

Jestliže jsme poslední zatáčku na silnici před autobusovým nádražím vítali hlučnými bouřemi nadšení, poslední zatáčku na téhle pěší cestě každoročně provází mlčení a napětí. *Tuto* poslední zatáčku si nespleteme, protože *tento* sloup elektrického vedení vypadá úplně jinak než všechny ostatní, a my dobře víme, že až zdoláme *toto* poslední převýšení, naskytne se nám *ten* pohled, o kterém se nám několik posledních nocí zdálo. Karlovka, z komínu kouř, před chatou maminky, tatínci, sem tam staří či noví přátelé. Taky je zde provizorně zaparkovaný gaz, z něhož Franta pár kufrů vynosil, ale pak to vzdal, bylo jich přece jen hodně a on musel jít pomáhat Haně s roznášením obědů. Před chatou vidím Karolínu, moje desetileté srdce plešá, ohlížím se po Vojtovi, se kterým jsem se v autobuse hloupě domluvil, že hned odpoledne půjdeme do lesa (vymluvím se na naše, když budu chtít, tak mi to zakážou), Karolína přijela asi už ráno, protože Pražáci to mají blíž, mává nám, my taky máváme, a právě v tu chvíli začínají prázdniny, na které budeme jednou vzpomínat.

Jednou.

Dnes. *Právě teď.*

Než v polovině sedmdesátých postavili novou panelovou silnici pro snoby, musel gaz jezdit touto starou lesní cestou, která podle toho taky vypadala: strmá a kamenitá, ale široká a udržovaná. Dnes poskakuju z kamene na kámen přes dávno vyschlá koryta potoků, které se během let rozlily do neviditelné šíře, takže obzvláště bažinaté úseky cesty musím obcházet lesem, jindy naopak šlapu do seschlého borůvčí, kterému už je to jedno, jsem rychle unavený, a nakonec to nevydržím a vydávám se do ještě strmějšího kopce napříč lesem tam, kde bych mohl narazit na panelovou cestu. Občas o něco zakopnu, občas někam upadnu, ale přesto se nezadržitelně stávám snobem a masťňákem. Pak mezi stromy konečně zahlédnu panely a vyškrábu se na silnici. Rozhlédnu se a vidím, že přes cestu zpátky k městečku jenom pár metrů ode mě leží tři stromy, které žádný gaz ani taxík nemůže objet. To znamená, že jídlo a snobové

se vozí jinudy. To znamená, že tady někde v minulých letech postavili ještě třetí cestu. Nejspíš asfaltovou.

A pak udělám posledních pár kroků, abych viděl ten z komínu kouř, před chatou maminky, tatínky, sem tam některé staré či nové přátele, případně ten provizorně zaparkovaný gaz z minulého století, který dnes už jezdí jinou cestou, před chatou chci vidět Karolínu, chci, aby se smála jako tehdy a aby těch dvacet, třicet let škrtla, a ten gaz, nebo nějaký jemu podobný, tam opravdu stojí, přesně tak zrezivělý, jak jsem si přál a představoval, ale žádné maminky a žádní tatínkové, žádní přátelé, žádná Karolína, chata je zavřená, zamčená, nepřístupná. Strohy přes cestu jsou vysvětleny, nikdo neměl zájem je odstranit. Žádná třetí cesta neexistuje. Karlovka stojí, zjevně prázdná, střecha je místy nejen rezavá, ale zřejmě i děravá, kolem dokola přemnožený vysoký plevel. *Starý* boční vstup do chaty, který se používal, když jsem byl *malý*, je zaházen nepřekonatelnou barikádou ze všeho, co se ani těm posledním nevešlo na valník, *nový* čelní vchod, který zprovoznili počátkem osmdesátých let, kdy už jsem byl *mladý*, je pobit třemi petlicemi a zajištěn třemi zámky, ale do přízemního okna hned vedle dveří stačí jen strčit, takže se do chaty přece jen dostanu.

„Pojď si umýt ruce, Karolínko,“ volá z okna paní Procházková, „dneska je řízek, ten máš ráda,“ prozrazuje tajemství, které bych raději odhalil svým vlastním nosem. Karolína mi přestane mávat, vběhne do chaty, a mně nezbyvá než za ní lézt oknem.

Ale je to jen hra, řízek přece býval na přivítanou novým hostům k obědu každou neděli. Neděle byla dnem příjezdů, odjížděli jsme vždy v sobotu. Týdnu se říkalo turnusy. Když jsem byl *malý*, jezdívali jsme na tři turnusy. Chata byla pokaždé plná až po střechu a ti, na které nevybyl ubytovací poukaz, čekávali do poslední chvíle doma u telefonu.

A nevoněly tu jen nedělní řízky. Celá Karlova bouda byla plná vůní, které bych jinde hledal marně. Byly nenapodobitelné a nepadělatelné stejně jako vůně místního autobusového nádraží. Jako vůně Dolského potoka, jako vůně stromů kolem

jeho koryta. Jako vůně kuchyně Horského hotelu („Na čem to tady proboha smaží,“ jako bych mámu slyšel). Jako vůně okamžiku, kdy vstupuji do lesa a na rozcestí volím *starou* cestu. Jako nezapomenutelná vůně popelnic u Tabulových bud, kterou příznivý vítr roznáší po okolí a ze které snadno přečteme vzkaz: milé děti, už za pár minut konečně dojdete tam, kam od rána tolik spěcháte. A pak vůně Karlovy boudy, toho dřeva, laku, té kuchyně, těch saponátů, vůně stále pootevřených dveří k pánským záchodům („Kde máš chlape tu oj, že neumíš zavírat?“ smál se Franta do mých nevinných uší), vůně pokoje, když ho poprvé otevřeme, vůně vody, když otočíme kohoutkem („Jak může nebejt pitná, když tak krásně voní?“ diví se brácha). Vůně vlasů dvanáctileté, čtrnáctileté a nakonec osmnáctileté Karolíny.

Prolezl jsem oknem a seskočil do haly. U jediného konferenčního stolku obklopeného čtyřmi bytelnými zelenými křesly se kdysi hrávaly karty a později Monopoly. Západoněmecký import, popřípadě vlastní výroba. Prodám Nerudovu za patnáct tisíc! Jedněmi dveřmi se vcházelo do Frantova bytu, do kterého jsem nikdy nevstoupil, jinými se scházelo do sklepa, kam jsem se sice jednou přes zákaz vypravil, ale první zkušenost stačila, aby mě podruhé nic takového už ani nenapadlo. Po levé ruce málo využívaný recepční stolek, na něm telefon. Nad telefonem deska s klíči od pokojů, dnes ovšemže prázdná. Po pravé ruce velké, těžké a částečně prosklené lítačky, jimiž jsme vcházeli do červené jídelny. V přímém směru další lítačky a za nimi druhá jídelna. *Bílá*. V bílé jsme snídali, obědvali a večeřeli. V červené se podávala káva, zmrzlina a rakvičky Hančiny výroby. A byla jediným místem na chatě, kde to kuřákům nikdo nezakazoval. Ano, na koncentrovanou kavářenskou vůni červené jídelny jsem málem zapomněl. Je to strašlivě dávné.

Přede mnou dřevěné vrzavé schodiště, potažené, ale možná spíš porostlé levným zeleným kobercem. Jenomže dnes je vpravo, vlevo i přede mnou tma. Hledat vypínač asi nemá smysl, škrtnout sirkou nemůžu, protože žádnou nemám, oknem sice

proniká nepatrné světlo, ale je to málo, pořád nevidím, co bych vidět chtěl.

„Proč tady stojíš tak potmě, já rozsvítím, ne?“ slyším nedospělý hlas nedospělé Karolíny. A zní přirozeně, neopakovatelně, autenticky. Tuhle větu Karolína někdy musela vyslovit — jinak bych si přece nemohl vybavit její hlas tak přesně, i s tou intonací, s tou neuvěřitelnou pražáckou intonací. Otočím se, pochopitelně za mnou nikdo nestojí, přesto řeknu „Rozsviť!“ a ani se nestydím, že mluvím s někým, kdo tu není.

Rozsvítilo se. Konferenční stůl stojí na svém místě a kolem něho tři špinavá bytelná křesla (čtvrté chybí, však jsem si jeho torza všiml na barikádě před starým vchodem). Nikdo tu ovšem nehraje Monopoly. Uvědomil jsem si, že poprvé v životě jsem v této chatě *sám*. A pocítil jsem mírný *strach*. Úzkost, říká paní doktorka, ale já mám radši *strach*, ten totiž nezní jako diagnóza. Nevadí mi, že na mě může odkudkoli kdykoli cokoli spadnout, možná dokonce celá chata, ostatně kdo ví, jak dlouho tady nikdo nebyl a proč odtud ti poslední odjeli. Ale vadí mi, že jsem tu *sám*. Jsem na Karlovce a nemám kde spát, jsem na Karlovce a nemám co jíst. Jsem na Karlovce možná podvacáté, ale poprvé se o mě nikdo nepostará.

Nebyl to dobrý nápad přijet dřív než ostatní.

Ale mohl bych být poslední, kdo se zde ještě stihne ubytovat. Už bez ubytovacího poukazu („Letos vás dám do sedmnáctky, nevadí vám to?“ povídá mámě do telefonu paní Padevětová; až dosud jsme skoro vždycky bydlívali v osmičce, která měla balkon, ale na ten se stejně v posledních letech nesmělo, takže nevadí, vezmeme i sedmnáctku), taky zřejmě zadarmo („Museli jsme upravit ceny, už je to osmnáct korun na noc“), ale bohužel i bez snídaně, bez oběda, bez večeře. Bez rodičů. Bez přátel. Bez jejich rodičů. Bez všech autorit mého dětství, bez kterých se ovšem na Karlovce neobejdu.

Sejdu zpátky do Lhotky a ubytuju se v kterémkoli hotelu.

Ještě jednou jsem se nadechl. Všechny vůně byly iluze, nic než zatuchlinu už na Karlovce nikdy nikdo neucítí. Ještě že

si je pamatuju. I vůni vlasů dvanáctileté, čtrnáctileté a dokonce osmnáctileté Karolíny, kterou zítra po mnoha letech zase uvidím. Stejně jako Vojtu, stejně jako Honzíka, jestli ho Yveta taky pozvala, stejně jako děti profesora Novotného, jejichž křestními jmény si nejsem úplně jist, stejně jako Aleše Buřivala, na kterého se ovšem těším ještě míň než kdysi. A stejně jako Yvetu, která to celé zorganizovala a možná doteď neví, že to zorganizovala blbě.

Moje dávné kamarády zítra čeká překvapení: nejkrásnější místo na světě se proměnilo v neobyvatelnou tvrz, v níž se zastavil čas.

Skoro jsem se usmál. Právě to jsme si přece na Karlovce přáli vždy po tři týdny každého léta. Zastavit čas. Ale *tenkrát*, ne až dnes!

Vzal jsem krosnu na záda a vyrazil zpět k městu. Karlova bouda je minulost, všechny její vůně jsou pryč. Cestovat sem bylo hloupé a pošetilé.

Snad jen kdyby Karolíně zítra zase zavoněly vlasy.

Jenže vím já, jak voní vlasy čtyřicetiletým holkám?

Blížil jsem se k tomu sloupu elektrického vedení, který vypadá úplně jinak než všechny ostatní a u něhož jsme se cestou k autobusu v den odjezdu vždycky ohlíželi zpět k chatě, abychom se *naposledy rozloučili s Karlovkou* (neboť za první zatáčkou už vidět nebyla), a najednou jsem těsně za sebou uslyšel mužský hlas.

„Vy nebudete na oběd, pane Urbánek?“

Otočil jsem se. Za mnou stál muž více než důchodového věku. Oči měl bdělé, ale tvář vráscitou až běda. Jestli není tři sta let stár, musel mít těžký život. Znovu jsem se otočil kolem vlastní osy, ale podezření se potvrdilo. Mluvil na mě.

„Máte pravdu,“ dodal, „když je takhle hezky, byla by škoda sedět v chatě.“

Nestačil jsem odpovědět ani na první otázku, ani na následující pánovy rozpaky vyjevené v té banální větě, která následovala. Normální by bylo vysvětlit mu, že se nejmenuju Urbánek,

že se tady v okolí žádné obědy nepodávají, a jestli hledá cestu do Lhotky, má na výběr jen dvě možnosti. Starou a novou.

Neřekl jsem ovšem nic.

„Jen nechodte daleko, k večeru přijdou bouřky, říkali ve zprávách,“ dokončil sám tento rozpačitý dialog, do něhož jsem nepřispěl než tichými projevy údivu. Pak udělal čelem vzad a vykročil směrem k opuštěné Karlovce. Mráz mi přešel nejen po zádech, ale i po nohách, a v chodidlech na chvíli setrval. Vždyť já toho chlapa znám! Když jsem byl děcko, jezdíval na Karlovku se svým bratrem, vypadali jako dvojčata (aspoň se nám to tehdy zdálo), jedno starší a druhé o mnoho let mladší. Jeho jméno jsem dávno zapomněl, a jak je možné, že ještě žije a cestuje po horách, mi taky není jasné. Vždyť mu už opravdu musí být skoro sto let, i kdyby byl to mladší dvojče... A co tady vůbec dělá? Proč po mně chce, abych se navečer vracel do chalupy, ve které mi večeri určitě nenabídnou? A s kýmpak si mě ve své stařec-ké hlavě popletl?

Raději jsem mu co nejrychleji řekl nashledanou a vydal jsem se zpátky do Lhotky, samozřejmě po panelové, která už dávno není *nová*, i když jsme jí tak vždycky říkali. Po cestě pro snoby a mastňáky.

Netušil jsem, že právě v tu chvíli se začal odvíjet příběh, na jehož konci si nebudu jist svým stářím ani svým mládím, přítomností ani minulostí, a dokonce ani životem a smrtí svých blízkých. Teprve se blížila chvíle, kdy jsem měl pochopit, že ačkoli vždy a za všech okolností stojím oběma nohama pevně na zemi, nikdy spolehlivě nepoznám, jestli se planeta točí zrovna po směru, nebo proti směru hodinových ručiček.

3

Než jsem sešel dolů, měl jsem hlad i já. Hotel Lomnice na rozdíl od Karlovky opuštěný nebyl. Vůně jeho kuchyně — nerad to přiznávám — byla vůni Karlovky podobná. Nebo už mě tolik klame paměť? Jídelníček pestřejší, vždyť na Karlovce býval

výběr jen na snídani a výjimečně na večeři. Ale obyčejný smažený řízek neměli, a mně tedy nebylo dáno zachovat styl příjezdů do Lhotky. Zkusil jsem steak na hořčici, ale nebylo to ono.

„Na dnešek bohužel ne, pane,“ pravila sympatická recepční. „Máme tady zájezd Holanďanů a budou tu ještě skoro týden.“ V Lomnici nepřespím. V Horském hotelu taky ne, tolik peněz za noc jim nenechám. Dáma v informačním centru mi kromě několika ještě dražších hotelů v centru doporučila tři horské boudy. Každá jiným směrem, každá nejméně pět kilometrů do kopce.

„Ale na horní stanici té nové lanovky je ubytovna, kde vás určitě přespát nechají,“ vzpomněla si. „Tam mají skoro pořád volno.“

Napadlo mě, že bydlet přímo u lanovky by mohlo být pohodlné. Nebudu už nikam šlapat a na čtyřsedačce vjedu rovnou do postele.

„A nemohla byste tam zavolat? Je to přece jenom daleko...“
Chtěl jsem si být jist.

Ochotně zvedla sluchátko. V tu chvíli mi šklublo v levé ruce a sáhl jsem po mobilu. Reflex. Jen reflex. Odjakživa přece volám domů, kdykoli dorazím do cíle jakékoli cesty. Aby se máma nebála. Před každou mou cestou si vyžádala slib, a jakmile jsem překonal pubertu i adolescenci, přestal jsem se bránit. Jen nebylo vždy snadné najít poštu s telefonem a peněz za meziměstský hovor jsem často litoval.

Dnes ušetřím a nikdo se na mě nebude zlobit.

„Těší se na vás!“ položila telefon. „Nikoho tam nemají, budete sám v celé chatě!“

Vyšel jsem ven a rozhlédl jsem se. Na malém parkovišti před informačním centrem se mačkají čtyři houpačky a dva kolo-toče. U nich stárnoucí, vychrtlý a poněkud shrbený kolotočář, ale děti žádné. Bodejť, dnes jsou ještě všechny ve škole, prázdniny začínají až za týden. Kdybyste přijeli tehdy, pitomci! Vy-bavil jsem si to marné obhlížení stále stejných omalováněk v místním knihkupectví, to marné hledání čehokoli zajímavého

v hračkářském oddělení obchodního domu Budoucnost (kdo ví, jak dlouho ve Vietnamské provozovně doprodávali zásoby krepového papíru), to marné čekání, kdy už konečně vyschnou louže na drahách lhoteckého minigolfu.

Nevyschly nikdy.

Na co já to vlastně tak rád vzpomínám?

Krušovická pivnice, píšou tam, kde já chtěl vidět Mléčný bufet Labe, vpředu vestoje, vzadu na sezení, ale stále obsazeno, tam i tam kakao ve velikých těžkých hrníčcích, stojíme u stolku pobryndaného jahodami se šlehačkou, kdo by nedostal chuť, ale jahody momentálně nemají, jen čokoládu se šlehačkou za dvě koruny dvacet. Táta sáhne do kapsy, protože na dovolené se nešetří, jak často říká, a já mám, co jsem chtěl, brácha je na tom ještě líp, ten dostane zmrzlinový pohár s vaječným likérem, který já prý *zatím* nesmím, skoro se k tomu stolku nemůžeme vejít, táta si dá koktejl, ale pak poprosí bráchu, aby mu dal líznout zmrzliny, máma říká, že je to nehygienické, a odchází k pultu pro novou umělohmotnou lžičku, táta volá, že chce červenou, máma vrátí do skleničky žlutou a sahá po té správné, ale když ji přinese, otec lžičku reklamuje, i když je červená, protože si všiml zbytku přischlého kakaa, špatně ji umyli, konstatuje, a máma už ani neprotestuje, když táta z poháru ochutná lžičkou, kterou před chvílí z pusy vytáhl brácha. Já jsem na svou čokoládu se šlehačkou sám, byla bych tlustá, říká máma, ale nakonec se i ona uvolní a ochutnává (ovšem žlutou lžičkou, kterou si přinesla a kterou nejen zkontrolovala, ale ještě navíc obtáhla ubrouskem, do jehož druhého konce před chvílí ze stolku setřela ty jahody se šlehačkou).

Vzpomínka je ve špinavém ubrousku.

Je to strašlivě dávno.

Před milkbarem, jak tomuto zařízení s bráchou světácky říkáme, protože pan Knot mu tak taky říká, se dá pohodlně sejít do řeky. Neutopíme se ani my neplavci, v řece je víc balvanů než vody, skáčíme z jednoho na druhý, naši stojí na břehu, smějí se. Pak si máma vzpomene, že by měla koupit nějakou zeleninu,

táta se zeptá proč („Copak nám večer neuvaří?“), ale máma mu neodpoví a odběhne pro rajčata, jenže namísto rajčat přinese papriky, protože byly hned u pokladny, a uvnitř to tak strašně páchlo (tak to naše máma říká), že se k výlovu rajčat z beden v hloubi krámu vůbec neodhodlala.

Brácha zamíří ke kinu, aby se podíval, na co ho večer rodiče nepustí. Hrají Piti piti pa s Funěsem, což už našťestí viděl v Závěťří, zítra dávají Jak se kalila ocel, zeptám se, kdo je to Kalila a co to znamená, že se ocel, protože tomu nerozumím, ale naši se nesmějí, jak by mohli, kdyby chtěli, naopak říkají, ať jsem raději potichu. Mlčky tedy nahlédnu do prosklené vývěsní skříňky, abych zjistil, co hrají *dnes* večer, Kalila to není, ani Piti piti pa, je to jiná kultura, *horror USA*, píší bez bližšího upřesnění na polostrženém plakátku, ale ani to není pravda, protože plakát je tři roky starý a dole ve vitrínce leží vybledlá cedule s rukou psaným sdělením „Kino zrušeno, promítá se v zotavovně Oldřichov“. Město je poloprázdné, před kinem stojím sám, ale v dálce vidím, že kolotočář má první tržbu, a hned dvojnásobnou, jakési dvě malé holčičky vylezly na houpačku, a dokonce jim k tomu pustili hudbu, kterou zapomněli z pásku smazat už před třiceti lety, *když jsem jááá / byl tenkráát kluk / to žily písně dyl / a sladší měly zvuk*, jeden z Gottových nesmrtelných kýčů, chvíli mi to trvá, ale nakonec se zaposlouchám, *i stromy rostly vejš / k těm bílejm kadeřím / a v sen jsem věřil v nějš / kdy sotva uvěřím*, ten text se sem koneckonců docela hodí, *i řeky byly čistý / tak jak jsem je znal / a zelenější listí / tráva a tak dál*, v duchu se ke Gottovi dokonce přidám, *a kde je dneska asfalt / tam byl tehdy jíl...*

Mimoděk se podívám mezi smrky na starou cestu ke Karlovce. Vidím z ní málo, zdá se mi, že kdysi svítila víc, aspoň v těch úsecích, kde ji vysypávali růžovým šterkem. Kdybych dnes nevěděl, že tam cesta určitě vede, nezahlédl bych ani kamínek. Není asfaltová, to ne, Gott kecá. Je jen zapomenutá. Možná úplně zapomenutá. Ohlížím se kolem sebe, město se vyliidnilo, je mi docela smutno, dívám se na hodinky, blíží se celá, přicházím

k lanovce, udivený lanovkář ode mě převezme šedesát korun („To jste nemusel čekat až do pěti, pane!“), pak pošle signál na horní stanici a sedačky se dají do pohybu.

4

Neděle 18. 8. 1968

Pozdě odpoledne jsme přijeli do Lhotky. Bylo to docela napínavé. Kvůli Pavlíkovi jsme nechtěli jet autobusem, protože by skoro sedm hodin včetně pauzy v Hradci nemusel vydržet. Ale zvracel stejně, naštěstí ne ve vlaku, ale až v Kunčicích nad Labem, kde jsme přestupovali. V Poříčí nám ujel autobus do L., museli jsme čekat další hodinu, a když jsme konečně dorazili na místo, zjistili jsme, že z Karlovy boudy jezdí s koněm jen k dálkovým autobusům. Volali jsme na chatu z telefonní budky, ale pan Mánek nám řekl, že už chystají večere a že máme jezdit včas. Plahočili jsme se dva kilometry do kopce pěšky, Pavlík musel sám, já měl v každé ruce jeden kufr, Petr si nesl svůj batůžek. Pavlík zvládl první kilometr, pak jsem ho musel vzít na záda. Myslel jsem, že to nepřezijí. Ale přežil jsem to.

Karlova bouda stojí na malé mýtince uprostřed hustého lesa ve svahu vysokého kopce, jehož vrchol nedohlédneme. Když se postavím před chatu a zahledím se do údolí, jímž protéká Labe (v tom tichu je i slyšet!), uvidím kýčovitý, ale půvabný obrázek starých i novějších horských chalup na protější stráni, a když se podívám blíž, můžu na louce pod chatou pozorovat Mánkovu kobyly, jak se klidně a nevzrušeně pase. Je to rovněž kýčovitý, ale zato velmi uklidňující pohled, který jsme si ovšem dopřáli až v podvečer, kdy jsme se konečně vzpamatovali z okolností příjezdu.

Když jsme se totiž úplně vysílení přioplazili ke vchodu, zjistili jsme, že je zamčeno. Zvonek jsem u dveří nenašel, na klepání nikdo nereagoval, oknem jsme viděli do honosně zařízené haly, ale dovnitř jsme se dostat nemohli. Manželka byla na pokraji hysterie a Pavlík se nebývale nahlas rozplakal. Ovšem aspoň si

nás někdo všiml: nějaká paní se vyklonila z okna a upozornila nás, že to, co na první pohled nesporně vypadá jako vchod do chaty, ve skutečnosti není vchod, ale jen sklad plných i prázdných lahví, a dovnitř se chodí nenápadnými dveřmi z boční strany, kterých jsme si původně vůbec nevšimli. Vešli jsme do slabě osvětlené místnosti s několika policemi na boty a na konci úzké chodbičky jsme téměř potmě našmátrali kliku od dalších dveří, jimiž jsme se konečně dostali do chaty.

Po nějaké chvíli jsme se u recepčního pultu dočkali vedoucího, a on se nás skoro lekl. Dvoukilometrový pochod se všemi zavazadly na nás musel být zřetelně vidět, navíc Pavlík ještě nepřestal plakat, přestože se ho i Petr snažil utišit. Pan Mánek se sice možná trochu zastyděl, že pro nás nepřijel do Lhotky, ale za omluvu jsme mu nestáli, a když jsme se už skoro po čtyřech vydali z recepcie do pokoje číslo osmnáct, dokonce na nás ještě volal, ať se příště přezouváme. Jiřina to nevydržela a řekla mu, že nám papuče vypadly z kufřů, když jsme se plazili na chatu, jestli by nám pro ně nesjel. Někdy je docela vtipná. A on už neřekl nic.

Pokoj je útulný, ale voda je cítit. A jenom u nás v pokoji, na záchodě ne. Ani na dámském. Klukům to nevadilo. Pavlík ani nešel na večeri, usnul v postýlce dřív, než jsme v kufru našli Pejška a kočičku, takže jsme se museli u večere vystřídat, ale paní Mánková to přijala s pochopením. Vůbec se zdá, že ona bude příjemnější než Mánek. Jenže jsme po té cestě měli chuť na teplou večeri, a ona byla studená mísa. Říkal Milan Knot, že minulou neděli to bylo stejné, že je to tady taková tradice. Ale dali nám čaj a dovolili, abychom si další vzali s sebou na pokoj. Petr nemohl usnout, protože v místnosti pod naším pokojem, které se říká klubovna, byla puštěná televize a zřejmě u ní seděl někdo nedoslýchavý. Jiřina to nevydržela, šla tam, aby televizi ztlumili, říkali prý, že to už by nic neslyšeli, tak jim řekla, že jestli ten hluk vzbudí Pavlíčka, tak že v tom jeho řevu neuslyší nic tak jako tak. Někdy je docela vtipná. A někdy tak i dosáhne svého.